

Θούρια τοῦ Φασουλῆ
 με φωτιά και με χολή.

Α΄.

Ἕλληνες, ψάλλωμεν ἄνδρα γενναῖον,
 τὸν Θεωδώρακη μας, ἥρωα νέον...
 οὗτος ἦν ἥρωας μοναδικός.
 Ἕλληνες, πλέξωμεν χρυσοὺς στεφάνους
 και γὰρ με Γλάδοτωνα και με Σουλτάνους
 ἔμαχεσάτην ἡρωϊκῶς.

Β΄.

Ἐν τῇ μέσῃ τὸ σπαθί μου,
 τὸ ἄλογο μαζί μου
 και ἔς τῇ βουλή πετῶ

κι' ἀπὸ τὸ θεωρεῖον
 γελῶν τε και δακρῶν
 τὸν Θεωδωρῆ κυτιῶ.

Ἄν τώρα τὸ βροντήξῃ
 και πόλεμο κηρύξῃ,
 καλὰ τὸν καρτερῶ.

Ἄλλ' ἂν τὸν ἀναβάλλῃ
 γιὰ ἔξι μῆνες πάλι,
 φωνάζω τραραρό.

Γ΄.

ὦ λιγερόν και κοπτερόν σπαθί μου
 και σὺ τουφέκι φλογερόν πουλί μου,
 ἔσεῖς τὴν γῆν τινάξετε
 και δ, τι βρῆτε σφάζετε,
 νὰ ζήσῃ κι' ἡ πατρις μου
 κι' ἐγὼ κι' ὁ Θεωδωρῆς μου.

Σπαθάκια ἔμπροστά μου σὰν γλιγγλίζουν,
 γαλόνια σὰν κυτιάζω νὰ γυαλίζουν
 κι' ἀκούω τραμ τραμ ραρά
 και ἡ κοιλιὰ μου γουργουρᾷ,
 αὐτ' εἶν' ἡ μουσική μου,
 ποῦ τέρπει τὴν ψυχὴ μου.

Γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν τὴν ἀγίαν,
 ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω με ὑγείαν.

Γι' αὐτὸ και μόνον προσπαθῶ
 κι' αἷμα νὰ χύσω δὲν ποθῶ,
 διότι, ἂν τὸ χύσω,
 πῶς θὰ ἔμπορῶ νὰ ζήσω;

Ἡ ὄρα ἐφθασεν, ἡ σάλπιγξ κράζει,
 και εἰ τὸ αἷμά μου ἐντὸς και βράζει.
 Τὸ μπάμ, τὸ μπούμ, τὸ γλιν γλιν γλί
 ἀρχίζει μέσα ἔς τῇ βουλή
 κι' ἐγὼ διασκεδάζω,
 «Ζήτω Ἑλλάς» φωνάζω.

Ἡ Ἁγία Ἑορτὴ
 ἐν μεγάλῃ Τελετῇ.

Ἡ μεγάλη ἑορτὴ μας ὦρα ὦρα ξημερώνει
 και ἀστράφτει τὸ τσαπράζι και καπνίζει τὸ μιλιόνι
 κι' ὅσοι ἔκαμαν μεγάλην τὴν χρυσοῦν αὐτὴν Ἑλλάδα,
 μᾶς κυτιάζουν ὅπως πάντα ξαπλωμένους ἰστὴ λιακάδα
 και κουνουνε τὸ κεφάλι και τὰ μάτια των βουρκόνουν
 και με πόδια και με χέρια τὰ παιδιὰ των φασκελόνουν.

Ἡ μεγάλη ἑορτὴ μας ὦρα ὦρα ξημερώνει
 και ἀστράφτει τὸ τσαπράζι και καπνίζει τὸ μιλιόνι.
 Σὰν και τούτῃ τὴν ἡμέρα ὁ καθένας ἔκαρτέρει
 νὰ ἰδῇ τὸν βασιλῆά μας με γυμνὸ σπαθί ἰστὸ χέρι
 και νὰ γίνουνε λημέρια τοῦ Ὀλύμπου ἢ ραχούλαις
 κι' ἢ σαράντα κορυφαῖς του κι' ἢ σαράντα δυὸ βρουσούλαις.

Καρτεροῦσε ὁ καθένας σὰν και τούτῃ τὴν ἡμέρα
 νὰ βροντήσῃ τὸ τουφέκι ἀπὸ πέρα εἰς πέρα.
 Ἄλλ' ἀντὶ θουρίων Ρήγα κι' ἀνακρούσεων παιάνων
 κι' ἀστραπῶν και τόσων κρότων και σαλπύγγων και τυ-
 [μπάνων,
 ὁ Ρικᾶκης με τῇ σκούφια τὸ κουδοῦνι του βροντᾷ
 κι' ὁ Ρωμηὸς ἀπὸ τὰ πάλκα με τὸν πόλεμο γλεντᾷ.

Ἡ μεγάλη ἑορτὴ μας ὦρα ὦρα ξημερώνει
 και ἀστράφτει τὸ τσαπράζι και καπνίζει τὸ μιλιόνι
 κι' ἡ πατρις Ἑλλάς σκυμμένη με λαχτᾶρα και με πόνον
 ξεφωνίζει πρὸς τὰ τέκνα τῶν μεγάλων τῆς προγόνων:
 «ὦ παιδιὰ μου, ὀρφανὰ μου, τῆχ' ἢ μοῖρά μας γραπτό,
 ὅταν πόλεμος μᾶς τύχῃ, νὰ μὴν ἔχωμε λεπτό.»

Τοῦ Κόκκου τὰ ποιήματα,
 πολέμου προμηνήματα.

Στὰ λαμπρὰ τυπογραφεία τοῦ γνωστοῦ Κωνσταντινίδῃ
 ὁ ἀγαπητὸς μας Κόκκος νέαν συλλογὴν ἐκδίδει.
 Νέαν συλλογὴν ἑθνικῶν, ὡς θὰ ἰδῆτε
 και τᾶπόγευμα τῆς τρίτης εἰς τοὺς δρόμους θὰ πωλῆται.
 Ἄλλ' ἐνῶ στὴν ἀγορὰν μας εἶναι ἀκριβὰ τὰ πάντα,
 ἢ ἀγοράζῃς τὸ βιβλίον μόνον με λεπτὰ τριάντα.

Τυπογραφεία Κωνσταντινίδῃ,
 ποῦ μένει χόσων δους τὰ ἴδη.

Αὐτὸ τὸ φύλλον τοῦ Ρωμηοῦ, ποῦ κάνει γιὰ στολίδι,
 ἐβγήκε ἰστὸ Κατάστημα τὸ τοῦ Κωνσταντινίδῃ,
 ποῦ δὲν εὐρίσκειται ψυχὴ ὅπου νὰ μὴν τὸ ξέρῃ
 κι' ἐπὶ Ἄνάστη ἀρχόντος δὲν ἔχει ἄλλο ταῖρι
 και θὰ προκόψῃ κιθ πολὸ ἰστὰ χέρια του ἀργότερα
 ἀλλὰ γι' αὐτὸ θὰ γράψωμεν κατόπιν περισσότερα.